

TEGNAP, MA ÉS MINDÖRÖKKÉ

2015. október 18.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

A hit mindig *belülről suttog* az ember szívéhez, hogy soha *ne add föl*. A hit mindig ad egy természetfeletti *megerősítést*, hogy nincs itt az ideje annak, hogy ezt most föladjuk, mert én itt vagyok veled és megsegítelek. Ez a hitnek a csodálatos *bátorító* szava, amit ha az ember *meghall*, akkor már *átkerült* a nehézségeken. Mert a hit mindig *megcselekszi*, ha nem adjuk fel.

Az Úr sokat mondta a héten, hogy ne felejtse el soha, hogy hogyan van megírva! Úgy van megírva, hogy *erős vagyok az Úrban*, ezért nem lehetünk gyengék, és hadd mondja a gyenge, hogy erős vagyok. Meg van írva. Tehát akármilyen gyengének érzi magát az ember egy helyzetben, vagy erőtlennek, vagy tehetetlennek érzi magát, akkor is meg kell vallani, hogy erős vagyok az Úrban, és az *Ő hatalmas erejében!* Ugye így van megírva?

Mondjuk ki együtt, akkor ez egy megvallás lesz: *Erős vagyok az Úrban, és az Ő hatalmas erejében! Erős vagyok az Úrban, és az Ő hatalmas erejében! Őbenne élek – az Úrnak, az élő Igének jár az elismerés – Őbenne élek, mozgok, és vagyok. Őbenne élek, mozgok, és vagyok!*

Akkor megszűnnek a mozgásszervi problémáink, megszűnnek a félelmeink, ha *Őbenne* élünk, mozgunk, és vagyunk, és minden leheletünk *Őbenne* van. Akkor megszűnnek a tüdő-problémáink, megszűnnek a légzési problémáink, ha tudatosan bennünk, hogy *Ő* hordoz minket.

Ha valóban *Őbenne* vagyunk, akkor nem lehetnek ilyen problémáink, mert *Őbenne* szent élet kering. *Őbenne* a feltámadás ereje kering, mi *Őbenne* vagyunk, és *Ő* hordoz minket. *Őbenne* élek, mozgok és vagyok! Naponta meditálj rajta!

Ha tünetekkel küzdesz, akkor legyen ez állandóan a szemed előtt: *Őbenne élek, mozgok és vagyok!* Mit kérhetnénk ennél többet Istentől? *Ő* hordoz, *Őbenne* vagyunk elrejtve. *Őbenne* van az életünk. *Őbenne* van minden mozdulatunk. *Őbenne* van az egész lényünk. Az *Ő* jelenlétében *nem áll meg a betegség*.

Jézus jelenlétében még soha senki nem halt meg. Ha *halottakat* vittek hozzá, azok *föltámadtak*. Az *Ő* jelenlétében nem lehet meghalni, *Ő* a *feltámadás* és az *élet*. Aki hiszi, annak megmutattatik ez a dicsőség.

Még egy ilyen erőmegvallás érkezett hozzám a hét során, egy csokorban. Írja az Efézusi levél: hatalmasan megerősödünk a belső emberben. *Hogy hatalmasan megerősödöm a belső emberben, az Ő Szent Szelleme által* – mondja az Ige, a dűnamisz erővel, ami nem más, mint a *csodatevések ereje*.

Ez így igaz, tessék ezen gondolkodni, elmélyedni, erőt meríteni belőle. Miközben erről gondolkodsz, elmélyedsz, vagy mondjuk, hogy meditálsz (ez a szó manapság elterjedt az

okkultizmus területén). De a legjobban jársz, ha az *Igén meditálsz*, mert akkor ez az élet rögtön *átfolyik* az egész lényeden. Ahogy végiggondolod az Igét, ahogy kiejted, ahogy a figyelmedet rákényszeríted.

Mert a tünetek néha olyan hivalkodóak, hogy arra akarnak minket rávenni, hogy arra figyeljünk, ami rossz, meg hogy hogyan van, meg úgy sem lesz jobb, mondja a szembe-kiabáló körülmény, hogy ez már csak rosszabb lesz. Abban a pillanatban tudd meg, hogy *benned* ott van ez az erő, ez a feltámadás ereje. Hatalmasan *megerősödünk*, így írja.

Ez a Szent Szellemnek a feladata, amit a szellemedben végez el, ha erre ráfigyelsz. Ha ezt *tudatosítod* magadban, akkor sokkal hatékonyabb leszel. Az Ő Szelleme *táplálja* ezt az erőt a te szellemedbe. A belső emberbe folyik ez, és az egy *dünamis* erő, ami azt jelenti, hogy *robbanásokat* hozó csodatévő erő. Hatalmas átütő sikereket hozó *csodatévő erő* van benned. Ez a dünamis szó jelentése.

Ez benned van, és evvel *erősít* meg minden pillanatban téged. Nem csoda, ha a *kezedet* másokra teszed, ez az *erő kiárad*, és csodákat tesz. Ez működő valóság! Tudatosítani kell magunkban, hogy *nem hétköznapi* lények vagyunk itt a földön.

Természetfelettiek vagyunk, a *mennyből jötték* vagyunk, földi ruhában. Azért van *földi hatalmunk*, mert még hordjuk a földi ruhánkat. Ha ezt levetjük, akkor a földi hatalmunkat evvel elvesztettük. Akkor is tudunk imádkozni az itt maradt földi szereteteinkkel, de a földi hatalmunk már nincs meg. Amíg itt vagyunk *testben*, addig tudjuk gyakorolni ezt a hatalmat.

Mi vagyunk a *Krisztus Teste* a földön. Ezt gyakorolni is kell. Ehhez pedig a *hitizminkat* folyton-folyvást erősíteni kell. Az Ige hallásából jön a hitünk. Az Igét állandóan, folyton-folyvást *hallani* kell. Nem szabad elcsüggedni, nem szabad a körülményekre tekinteni, erősnek kell lenni, mert meg van írva, hogy erősek vagyunk az Úrban, és az Ő hatalmas erejében.

Fölkínálja nekünk az Ő hatalmas erejét, a *mindenható erejét*. Élni kell vele, meg kell *tanulni*, miként lehet élni vele, hogyan van az, hogyan lehet meríteni abból. Hogyan lehet meríteni ebből a kútforrásból. Ez a *kútforrás* bennünk van, és innen lehet kimeregetni, lehet gyönyörködni benne, és lehet élni benne. Isten felkínálja ezt nekünk.

Ezt a múlt hétről idekínálkozott, már csak azért is, mert jöttek a drága párkányiak, és jó, hogy meghallottuk az élő valóságot. Bizony, ebben örvendeznek a szívek. *Végtelen hála* van a szívünkön. Tudod, ez a hála nagyon fontos, nem lehet elfeledkezni erről.

Mindig nézd meg, hogy a szíveden ott van-e a hála, mert ha igazi *hitben* vagy, akkor folyamatos hitben folyik a *hálaadás*. Ha ezt a hálát nem érzékeled a szíveden, akkor meg kell nézni, hogy a hited valahol megcsorbult. És a hitünket föl kell *erősíteni* az Igével. A hálaadásnak mindig ott kell lenni.

A hit úgy tekint rá, hogy mivel megkértük, *megvan* nekünk. Akkor nincs más dolgunk, csak *hálát* adni, dicsérni, magasztalni az Urat. Erős hálaadásokban kell lenni, mert az jó, az Úr elvégezte. Az Úr soha senkit nem hagyott el, és nem is fog.

Mindenre gondja van, megígérte, hogy megerősít, hogy *megsegít* minket, hogy igazsága jobbával támogat. Ezeket nemcsak megírta, ezeket Ő valóságosan így gondolja. Ha te Őrá tekintesz, Ő megcselekszi.

Nagyon sok gyógyító kenet van, de ha lehet, akkor most a tanítást vennénk sorra, és aztán a gyógyító sorokat. Csodatévő erők vannak ma jelen. Daganat fog eltűnni egy hónaljban, nagyon súlyos fájdalommal járó. Van valaki, aki ebből szeretne gyógyulni?

Megköszönjük Istennek, hogy a tüdők, a vesék is helyreállítás alatt vannak. A szemben gyógyító kenet van, a lábfejen gyógyulás lesz, a Jézus nevében! Ő végzi, Övé a dicsőség! Ahogy mondja az Írás, az Atya, aki bennem van, Ő cselekszi a dolgokat. Az Igére térünk.

A *dicsőségnek* a kiadásán munkálkodik a Szent Szellem, hogy erről mélyebb megértést vegyünk – Istennek a *sűrű jelenlétében*, ahol a sekina dicsősége kézzel kitapintható –, és az én szívemen is ez lüktet nagyon erősen.

A dicsőségben vannak különböző megnyilvánulási *szintek*. Minél mélyebbre be tudjunk menni, és növekedhessünk benne. Az Ige megígérte, hogy ebben számunkra növekedést enged, hogy valóban lehet *növekednünk*, dicsőségről dicsőségre, ahogy Mózesrel is történt,

Amikor Isten először megmutatta neki ezt a dicsőséget, ő újra imádkozta, hogy Uram, mutasd meg nekem ezt a dicsőséget! Az ember újra és újra *vágyja*, hogy ezt megláthassa, hogy újra benne lehessen, hogy jobban érzékelhesse, hogy még inkább részese lehessen, és hogy növekedhessen benne. Hogy jobban összeforrassunk a *dicsőségfelhővel*, és dicsőség cselekedhessen.

A dicsőség megnyilvánulásai dicsőségesek. Azok az Úrnak a dicsőség-cselekedetei. A dicsőség atmoszférában már *nincs szükség* a kézzelre, vagy a hitnek a törvényére, hogy hiszem, hogy megvan nekem, és küzdök a megvallásaimmal, mert az egy másik dimenzió.

Ha megjelenik az Úr dicsősége, akkor az Ő jelenlétében nem áll meg a betegség. Ott mindenki *gyógyultan* távozik, érintés nélkül. Mert az Úr *Szelleme végzi* el, ebben a hatalmas sűrű jelenlétében.

Ezért törekszünk ennyire ide, mert az Úr megígérte, hogy az *utolsó időkben* ilyen esők jönnek. *Kései esők* jönnek. Hatalmas esők jönnek, eláztatják a földet, az Úr dicsőségével megtelik a föld, és az Úr dicsőségével lesz teljes a föld. Ebbe az ismeretbe be akar vinni az Úr, és ahogy az *Igéssel időzünk*, úgy kerülünk mindig *közelebb* hozzá.

Az Úrnak kedves, hogy erről szóljunk, úgyhogy ez következik ma. A múlt heti tanítás fonalát vesszük föl. Az elmúlt hetekben is erről volt szó, de ezt egy alkalommal elmondani nem lehetne, mert akkor 40 napos felhőbe mennénk be, negyven napig lennénk itt. Ezt Isten nem kívánja tőlünk, de hétről hétre beszélünk róla.

Bizony, időt kell szakítani arra, hogy az Úrnak ezeket a dimenzióit mélységeiben *megismerjük*. Istent nem lehet felületesen megismerni. Illetve sok ember próbálja, hogy hát már hallottam ezt az Igét, meg már ezt is tudom, meg azt is tudom. Igazából, aki így tud legyinteni egy igazság felett, annak még nincs a szívében.

Ha már benne van a *szívedben* és ott élő, és munkálkodik, akkor egész máshogy mondd, hogy te ezt *már ismered*. Akkor máshogy jön elő, akkor az már a te *részeddé vált*, és élő valóság benned, és működik. Elkezdesz úgy *ragyogni*, ahogy az a dicsőség akar a földön megnyilvánulni. Isten a dicsőségét meg szeretné *nyilvánítani* a földön.

Ez volt az első pillanattól kezdve a szándéka, mikor Mózeset felhívta a *Sínai hegyre*, véráldozatot kért, aztán meghintette Mózes a népet és a Könyvet. Mózeset felhívta a hegyre. Mózes ott volt a dicsőségben 40 napot, és amikor lejött, akkor az volt Isten üzenete, hogy készítetek nekem egy *hajlékot*, ahol én lakozhatnék. A dicsőség lakozni szeretne, és arról a helyről megnyilvánulni.

Ez volt Istennek az első kívánsága, amikor megjelentette a dicsőséget, hogy készítetek nekem egy hajlékot. Ekkor Mózes utasításokat kapott a sátor megépítésére. A múlt héten

néztük, hogy ebben a gyönyörű *sátortemplomban*, a Szentek Szentjében miként lakozott Istennek a dicsősége, és hogyan nyilvánult meg onnan.

Hányszor látogatta meg Mózes és Józsué ebben a hatalmas és sűrű fellelgen, a hófehér fellelgen. Ez a *dicsőségének* a sűrű megnyilvánulása. *A héber szó a dicsőségre a kavod szó, ami azt jelenti, hogy súlyos, nehéz, tekintéllyel teljes.*

Ő sűrű jelenléte szabályszerűen érzékelhető, hogy *ránehezedik* az *emberre* még jobban és még jobban, ahogy száll le az Úr Szelleme. Ezt a héber szó képviseli. A magyar szóban ez a jelentés nincs benne, de tudjuk, hogy ezt jelenti, mert utánanéztünk.

Tehát az ószövetségi *sátortemplomban* lakozott Isten az első lépésben. Amikor Isten kívánsága szerint ezt megépítették, Isten ott vett *lakozást*. Onnan nyilvánult meg a népnek, és ott *áradt* az Ő dicsősége, arról a helyről, ahol lakozást vett. Ez egy alapelv.

Ahol Isten lakozást vesz, onnan tud megnyilvánulni. Isten mindenhol jelen van, de ahol *lakozik*, onnan képes *megnyilvánulni*. Az Atyát, a mi mennyei Atyánkat *dicsőség Istenének* nevezi az Írás. Dicsőség Istene. Ő minden dicsőségnek, és minden dicsőség-megnyilvánulásnak az Istene.

Jézus Krisztusunkat az Írás a *dicsőség Urának* nevezi. Ő a dicsőség Ura. A drága Szent Szellemet pedig a *dicsőség Szellemének* nevezi az Írás. Ő a dicsőség Szelleme. A dicsőség Szelleme által hozta ki Isten Jézust a halálból. Így utal a Szent Szellemre: a dicsőség Szelleme. Ő *szolgáltatta* nekünk a dicsőség megnyilvánulásait, és a dicsőség munkáit.

Nagyon fontos, hogy a Szent Szellemmel *igazi közösségben* legyünk. Igazi olyan közösségben, hogy minden rezdülésére érzékenyek legyünk, hogy mikor mit kíván, és hogyan kívánja megjeleníteni. Hogyan kívánja a közléseit.

Minden hangulatát és gondolatát képes vagyunk elvenni. Ha figyelünk rá, képesek vagyunk erre. Tanuljuk mindannyian. Nincs olyan ember, aki nem vétette volna el valaha, de a Szent Szellem mindig megbékél, amikor látja a *szándékunkat* és a szívünket, hogy nem akartuk Őt elvéteni. Újra és újra felveszi velünk a fonalat, és növekedés van az Ő közösségében. Soha el nem vet minket.

Még egy fontos megjelenítése van a dicsőségnek az Efézusi levélben, a mennyei Atyát a *dicsőség Atyjának* hívja az Írás. Ha itt áll előttünk az apa és a fia, és azt mondom, hogy ez Józsefnek az apja, akkor a fiút hogyan hívják? Józsefnek. És az Atya és az Ő gyermeke vonatkozásában az Efézusi levélben a mennyei Atyát így szólítja az Írás, hogy a dicsőségnek Atyja. Akkor téged hogyan szólítanak? Te vagy az Ő *dicsősége* itt a földön.

Ezt hordoznod kell a szívedben! *Tudatosítanod* kell magadban, hogy terád Isten úgy tekint, hogy *te vagy* az Ő dicsősége itt a földön! Akárhány tévedésen, botlásan, vagy bármilyen nehéz helyzeteken mentél keresztül, Ő *úgy tekint rád*, hogy te a dicsősége vagy a földön. Ez felemelő! Ez nagyon felemelő, és ez inspirálja a szívünket, hogy nekünk ebben kell járni.

Ő számít erre, hogy *általunk megjelenik* Isten dicsősége a földön. Nagyon inspiráló dolog, és én ezt őrzöm a szívemben, amikor ezt először megértettem, hogy a *dicsőség Atyjának* a *dicsőség gyermekei* vagyunk. Mi vagyunk a dicsőség a földön, és Ő kívánja ezt a dicsőséget megjeleníteni általunk. Hogy mennyire gyönyörű dolog ez!

Istennek *két trónja* van, az egyik trónja a *mennyben*. Ő a mindenek Bírója, az igaz Bíró, aki uralkodik mindenek felett, és mindenek Őáltala lesznek megítélve egy napon. Van egy másik trónja, ez a *szíved* táblája.

A szívedben is szeretne *helyet* magának, hogy ott Ő uralkodhasson. Hogy te meghívd Őt erre az uralkodásra, hogy mondd neki: *Úr Jézus, Te uralkodsz az életem felett, itt megkoronázlak a szívedben! Foglalj helyet a szívem trónján!*

Amikor *kiejtet* Jézus nevét, akkor lesz az oly *hatékony*, hogy minden, amit Jézus neve meg tud cselekedni, azt te megláthatod, ha *megkoronázod* Őt a szíved trónján. A szíved trónjáról kell, hogy *uralkodjon* az életedben.

Ez azt jelenti, hogy *első helyre* kell tenned mindenben. Minden mozdulásban, minden gondolatban, a drága Jézust. Akkor mondhatod neki: *Uralkodj velem, Uram, ezen a helyzeten! Drága Jézus, uralkodj velem, én hatalmat veszek, és Te uralkodj velem!*

Az Ő hatalma meg fog *jelenni* az életed felett, dicsősége meg fog *nyilvánulni*. Ez az, amit kutatunk, a dicsőséget. Jézus mondja, hogy Isten királysága nem szemmel láthatólag jön el. Isten királysága eljön, de mi van ebben a mondatában? Hogy eljön, de nem szemmel láthatólag. Mert Jézus így folytatja, hogy ímé, Istennek az *országa tibennetek* van.

El van rejtve idebent, és a mi dolgunk, hogy megtanuljunk ezzel a dicsőséggel *együtt munkálkodni* úgy, hogy megjelenjen a *külvilág felé*, a láthatókban. A láthatatlanból megjelenjen a láthatókban ez a dicsőség.

Nagyon *nagy kihívás* minden körülmény felett *hatalmat venni*, szólítani ezt a dicsőséget, hogy áradhasson az életünkön. Minden nehézség és minden körülmény felett az Ő dicsősége kell, hogy megjelenjen.

Az Ószövetségben két templomot olvashatunk, a *sátortemplom* a Mózes vándorlásának az idején, később pedig Dávid uralkodása és Salamon király idejében egy *új templomot* építettek. Csodálatos templomot, a Sion hegyén.

Ez a templom már kőből, aranyból és drágakövekből volt, és ékes volt. Isten *méltóságát tükrözte* a földön, és nem kellett elmozdítani már, mert Jézus Krisztus és a mennyei Atya elfogadta, és *lakozást vett* ebben a kőből épült templomban. Ez volt Salamon temploma.

Salamon temploma nagyon dicsőséges volt, és azt a felszentelést, amit az Írásokban olvashatunk, újra azzal pecsételi el Isten, hogy *megjelenik* az Ő dicsőségében. Ezt szeretném felolvasni nektek. A múlt héten a sátortemplomnál időztünk, és az ottani dicsőség-megnyilvánulásokat olvastuk.

Most elmegyünk az Ószövetség azon részeire, ahol Salamon templomából áradt ki ez a dicsőség. Ebből megint azt fogjuk látni, hogy Isten lakozást vett, és ahol Ő lakozik, ott a dicsőségét megnyilvánítja. Mikor tud megjeleni ez a dicsőség? Meg fogjuk vizsgálni az Írásokból.

Amikor Salamon összegyűjti Izrael véneit és a nemzetségeket, a nemzetségek fejeit, és Salamon királyhoz Jeruzsálembe gyülekeznek. Az Úr *szövetségének ládáját* ünnepélyesen felviszik a templomba, Dávid városába, amely a Sion. Beviszik a Szentek Szentjébe. Ezt a részt olvassuk, és ha az első verstől végig olvassuk, és eljutunk a 10-es vershez, papok, és Izrael vénei jelenlétében mi történt, hogy jelent meg a dicsőség?

1KIRÁLYOK 8,10–12.

10. Mikor pedig kijöttek a papok a szenthelyből, köd tölté be az Úrnak házát.

Bevitték oda a szövetség ládáját. Megjelent az Úrnak dicsősége. *Köd töltötte be* az Úrnak házát. Az egész házat, az egész templomot betöltötte ez a hófehér, sűrű dicsőség-megnyilvánulás, amit úgy nevez itt az Ige, hogy ködszerű, finom, puha, isteni megjelenési forma, az Úr sűrű dicsősége. Köd töltötte be az Úrnak házát.

1KIRÁLYOK 8,10–12.

11. Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte be az Úrnak házát.

Ószövetségben a papoknak folyton-folyvást állni kellett, nem volt hely, hogy leüljenek, ha szolgálatban voltak. De oly erős volt ez a ködmegnyilvánulás, ez a dicsőség-kiáradás, hogy a papok nem voltak képesek a lábukon megállni, *leestek* a földre. A test elveszti a tónusát.

Múlt héten erőteljesen jelentette meg az Úr, hogy milyen az, amikor nem tudjuk, hogy ebben a világban létezzünk, mert a dicsőség úgy meglátogat minket. Ez történik ebben a sűrű dicsőség megjelenésben. A papok nem voltak képesek megállni.

Ha az Úr dicsőségének ez a mértéke leszáll, mi sem vagyunk képesek megállni ebben a dicsőségben. Miért? A köd miatt, mert az Úr dicsősége *töltötte be* az Úrnak házát. Az Úr kijelentette, hogy én itt lakozom, és megjelenítette ezt a dicsőségét. Megjelenítette egy sűrű ködszerű felhő áradásban.

12. Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy Ő lakozék ködben.

Tehát ki is jelentette, hogy Ő lakozik ködben. Ebben a *sűrű dicsőség* megjelenésében Ő maga lakozik, Ő maga van jelen és cselekszik. Ő maga van jelen ebben a sűrű hófehér felhőködben, ami *nagy fényességben* megjelenik.

A múlt héten jártunk ott az Igében, amikor Jézus fölvitte a hegyre a három tanítványát. Ugyanezt a jelenséget írja ott le, hogy megjelent ez a dicsősége Istennek. Ezt nagyon kívánja a szívünk, hogy megláthassuk. Ha *igazán vágyakozunk* rá, akkor tudunk oda bemenni.

Egy másik helyen is megírja az Írás ezt a templomszentelést és a dicsőség kiáradást. Kicsivel másként írja, de jó ezeket a részeket párhuzamban is elolvasni, hogy többet lássunk belőle. Betekintést kapunk abba is, hogy egy dicséret is hangzott itt a templomszentelésnél.

2KRÓNIKÁK 5,11–14.

11. Lón pedig, mikor a papok kijöttek a szenthelyből, mert a papok mindnyájan, akik ott voltak, magukat megszentelték és akkor nem kellett megtartaniuk az ő sorrendjüket,

12. Annak okáért az énekes leviták mind, amennyien voltak, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiaik és testvéreik fehér ruhákban, cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal álltak napkelet felől az oltárnál és övelük százhusz kürtölő pap;

Az egész dicsérősereg jelen volt.

13. Mert a kürtölőknek és éneklőknek volt tisztük, hogy egyként zengjenek az Úrnak dicséretére és tiszteletére. És amikor nagy felszóval énekelnének kürtökkel, cimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dicsérvén az Urat, hogy Ő igen jó és az Ő irgalmassága örökkévaló: akkor a ház, az Úrnak háza megtelt köddel,

Ezt, hogy *egyként*, ezt nagyon véd a szívedbe. Benne van az az *egység*, amit Isten vár. Egyként szólt a dicséretük. *Egy szívvel, lélekkel* szólt az a dicséret. Az egy Istenükre tekintetek, és mindannyian azt az egy Istent dicsérték. Egyként szólt a dicséretük. Összefogottan.

Az egységben van benne, ahogy mi a múlt héten imádkoztunk abban a nagyon nehéz pillanatban. Benne volt az az *egység*, ami kellett ahhoz, hogy megjöjjön az az *átütő siker*. Egyként lenni a *Krisztus Testében*.

Ezt akarja az ördög *ellopni*, amikor hozza a viszálykodásokat, hozza az ellentéteket. Hozza a ki a nagyobb közöttünk, ki mit mondott. Minden szándéka az az ördögnek, hogy ezt az egységet ellopja. Mert ha ellopta az egységet, *nem tud* az a dicsőség megnyilvánulni. Ez a *kulcs*, egyként zengtek az Úrnak dicséretére és tiszteletére.

Látjátok, milyen fontos, amikor együtt dicsérjük az Urat? Van, aki csodálkozik, hogy miért folyik olyan hosszan a dicséret az elején. Mire mindenki át tudja magát adni ennek az egyként való dicséretnek, hogy az az atmoszféra úgy megváltozzon, hogy az Úr *ott lakozzon* a megnyilvánulásaiban, ahhoz oda kell tenni magunkat mindannyiunknak *egyként*, és azt a pillanatot várja az Úr. Amikor nagy felszólva énekelnek, kürtökkel, cimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, ami létezett. Ott minden szólt, ami megszólalhat és dicséri az Urat.

Nézzétek meg a dicséretüket, hogy igen jó és az Ő irgalmassága örökkévaló. Nem a bajaikat sorolgatták, az Úr dicsőségére. Az Úr jó, az Ő irgalmassága, jósága, az Ő kegyelme, fenséges volta. Minden szem rajta volt. Az Urat dicsérték, az Urat magasztalták.

Amikor az *egység* előjött, akkor az Úrnak háza *megettelt köddel*. Eljött ez a dicsőség. Ez a sekina dicsőség, ez a sűrű, hófehér dicsőség, amiben az Úrnak ez a nagyon erőteljes megnyilvánulása is benne van. Nem állhat meg az ember benne.

2KRÓNIKÁK 5,11–14.

14. Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte be az Istennek házát.

Hiába akartak énekelni tovább, nem tudtak. Az Úr elsöpörte ezt a papsereget. Jött ez a hófehér megnyilvánulás, az a ködszerű felhő nagy fényességben. Az Úr megjelent, terjedt, áradt közöttük, és a papok nem voltak képesek megállni ebben az ő szolgálatukban. Miért? A köd miatt. Ez az a dicsőség. Mert az Úr dicsősége *töltötte be* az Istennek házát.

Ahol az Úr lakozást vesz, *létrejön* ez az egység, ez a dicséret, ez a magasztalás, ez a fenséges, csak az *Úrra tekintünk* egy szívvel lélekkel. Akkor az Úr *kiárad* onnan, arról a helyről, ahol lakozik. Tudod-e, hogy most *benned* lakozik? Ez a harmadik fázisa a lakozásnak.

Lakozott a *sátortemplomban*, lakozott *Salamon templomában*, ahol olvastuk ezt a két részt, és ma hol lakozik az Úr? Ezt fogjuk elolvasni, mit ír az Írás erről? Azt írja, hogy ma Isten nem kézzel épített templomokban lakozik. Ezt tudomásul kell venni.

Bemegyünk egy templomba, és érezzük azt a meghitt atmoszférát. A gyönyörű történelmi templomokban érezzük Isten jelenlétét, de azért, mert mi bementünk. Azért érezzük benne. Ha az a *templom üres* lenne, és senki nem lenne benne, akkor abban Isten sem lenne jelen.

Az egy *ház* az Úrnak, ahol megtisztelhetik Őt, de nincs lakozása benne. Nézzük meg ezt az Igéből, ezt nagyon fontos tudnunk, hogy ma Isten *hol lakozik*, mert ahol lakozik, onnan képes a dicsőségét kiárasztani.

2KRÓNIKA 6,1.

1. Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy Ő lakoznék ködben.

(Közben a vesében nagyon erős a helyreállítás. Köszönjük az Úrnak. Aki ezért jött ma, az el tudja venni ezt a gyönyörű gyógyító munkáját Istennek. Ez egy helyreállítás.)

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 17,24–25.

24. Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennyeek és földnek Ura, kézzel csinált templomokban nem lakik.

Tehát minden az Övé, Ő teremtette, és az Ő tulajdona. Kézze épített templomokban nem lakik. Hiába gondoljuk sokan, hogy megyünk a templomba, mert ott lakik Isten. *Bened lakik*, és amikor mész a templomba, akkor Isten ott jól érzi magát, mert odafigyelsz az Ő dolgaira.

De ugyanúgy, ha bejössz a gyülekezetbe, akkor is az együttlakozásainkból – az Úr ahogy valamennyiünkben ott lakozik –, egy közös öröme gerjed az Úrnak, hogy *egybegyűltek* a szentjei. Te magad *hozod be* az Urat, amikor bejössz. A te részedet a Krisztus Testéből, mert benned lakozik. Mert azt írja, hogy nem kézzel csinált templomban lakik. Akkor ezt tudomásul kell vennünk, és nem akarunk most a gyönyörű templomok ellen beszélni, szó nincs erről.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 17,24–25.

25. Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott Ő ad mindenknek életet, lehetet és mindent;

Itt imádkoztuk most a kezdetekben, hogy mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Őbenne vagyunk, és Ő pedig *mibennünk* lakozik. Ez egy gyönyörű *kettős kapcsolódás*. Ő mibennünk, mi pedig Őbenne lakozunk. Így vagyunk egy *tökéletes egység* az Úrral. Jézus az *Atyában*, mi *Jézusban* és Jézus *mibennünk* elrejtve. Ez az egység, amit *kínál* nekünk Isten.

Ne ilyen templomokban gondolkodjunk, és Salamon templomában, mert ennek az *ideje* Jézus Krisztus kereszthalálával és feltámadásával *lezárult*. Isten lakozást keresett, és végül a *szent vér* kiontásával megszerezte annak a lehetőségét, hogy *megtisztította* ezeket a lakhelyeit, vagyis megszentelt minket, *új teremtéssé* tett minket, és most bennünk lakozhat.

Így lakozást vett bennünk Isten dicsősége, Isten jelenléte. A Krisztus bennetek a dicsőségnek ama reménysége – így írja a Kolosse levél. Krisztus bennünk lakozást vehetett, és ahol Krisztus *lakozást* vesz, magával hozza a *teljhatalmát*, a teljes erejét, a dicsőségének a teljességét, mert Őbenne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg. Teljes dicsősége Jézus Krisztusban lakozik. Jézus Krisztus pedig benned vett lakozást.

Így megérthetjük tehát, hogy Isten dicsősége bennünk lakozást vett. Ha az ember ezt fel tudja dolgozni magában, hogy mit is jelent, hogy Isten dicsőségét én hordozom, akkor nagyobb istenfélelemben fogunk járni. Voltak Isten dicsőségének olyan megnyilvánulásai is, amik például ítélettel végződtek. Nem ránk nézve, hanem a világra.

Ha te *kijelented* Isten dicsőségét egy helyzet felett, akkor ez a dicsőség *megjelenhet* egy emésztő tűzben, és felemészti az ellenséget. *Tűzfalként* veszem körbe őket – mondja az Ige. Tűzfal leszek körülöttük, megdicsőítem magamat öbennük, és az ellenséget pedig felemésztem.

Ennek a dicsőségnek a hordozását nagyon-nagyon *fontos megérteni* a keresztényeknek, hogy tudjon abban a dicsőségben járni. Mi a reménysége annak, hogy ez a dicsőség *meglátszik* majd az életünkön? Az, hogy Krisztus bennünk lakozik.

A Krisztus bennetek a dicsőségnek reménysége. Minden pillanatban *teljes elvárással*, és biblikus reménységben vagyunk, hogy ez a *dicsőség megjelenjen* az életünkben. Mert Krisztus bennünk lakozik, hiszen ez az *újjászületés*. Új szellem születik, és Krisztus abban *lakozást* vesz, a Szent Szellem teljessége odaköltözik.

Ha a Szent Szellem *teljessége* van bennünk, akkor a teljes dicsősége bennünk lakozik, és képes megnyilvánulni, képes kiáradni. Ezt kell megértenünk, feldolgoznunk, hogy mi lettünk *Isten temploma*.

1KORINTHUS 3,16.**16. Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme lakozik bennetek?**

Vagyis ezt tudomásul kell vennünk, annak is, akinek elsöre talán nehezebb megérteni. Vegyétek tudomásul! Pál azt mondja: *Nem tudjátok-é, hogy ti az Isten temploma vagytok?* Ezt Pál kérdezi tőlük, hogy hogyan *viselkedhettek* akkor úgy, ahogy. Ott éppen egy helyzettel foglalkozott a korinthusiaknál, mert bálványoknak áldoztak és nagyon sok testi cselekedetben jártak.

Meginti őket: nem tudjátok, hogy a ti testetek az *nem a tietek?* Nem tehettek vele azt, amit ti gondoltok, meg akartok, mert az *nem a tietek!* *Drága áron* váltattatok meg, és a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellemnek *temploma lett!* Ezt írja ugyanúgy az 1Korinthus 6,19-ben szinte szó szerint, hogy a bennetek lakozó Szent Szellem temploma lettetek.

1KORINTHUS 6,19.**19. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellem temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?**

Vagyis azt felejtjük el, hogy azt tesztet a testetekkel, amit akartok, mert *Isten szem-szögéből* ez nem így van.

Az egyik híres prédikátor mondott egy történetet. Nagyon aranyos történet, engem megvidámított. Most hozta a Szellem, elmondom nektek. Felszállt egy hívő testvér egy vonatra, ahol megszólította a vagonban ülő két fiatal és kérdezték, hogy becsatlakozna-e egy kártyapartiba, amit csak hárman tudnak játszani, és mutatták neki, hogy miről lenne szó. Azt válaszolta, hogy sajnos nem tehetem. Megkérdezték, hogy miért nem? Azért, mert nem hoztam magammal a kezeimet – mondta. Nézték rá, hogy valami nem stimmel, mert ez az ember talán nem teljesen kerek, ha így válaszol. És mondták, hogy de igen, hoztad, itt vannak a kezeid.

De nem tehetem, nem hoztam magammal a kezeimet, ezek a kezek nem az én kezeim – felelte. Teljesen értetlenül néztek rá és kérték, hogy magyarázza el, hogyan van ez, hogyhogya nem tud játszani a kezeivel. Rátért az Evangéliumra, és mondta, hogy bennem a *Krisztus lakik*, az én testem az *Ő temploma lett*, az én kezeim az *Ő kezei*, és én az *Ő kezeivel* nem tehetek meg akármit. Én az *Ő kezeivel* ilyen játékot nem játszhatom, mert nincs az *Ő* tetszésére. Ezért mondta, hogy nem hoztam magammal a kezeimet, mert az én testem meghalt a Krisztussal. Megtértek mind a ketten az Úrhoz. Egy dicsőséges történet volt.

Látjátok, hogy az Úr mindig megadja, hogy miként lehet megnyerni a másíknak a figyelmét, hogy a Jézus Krisztusból megértést vehessen és üdvözüljön? Nagyon dicsőséges történet. Nem hoztam magammal a kezeimet. Hát akkor ezek kinek a kezei? Ezek a drága Szent Szellem kezei itt a földön. Így tekintsél rá, hogy az *Ő teste*, ugyanis *magára öltött* minket teljesen és kíván *megnyilvánulni* ebből a templomból, ebből a testből. Meg is teszi, hogyha *odaszánjuk magunkat*, és ha figyelünk arra, hogy *mit engedünk* meg ennek a testnek és mit nem. Nem minden van tetszésére a Szent Szellemnek.

A Szent Szellemet *nem szabad megszorítani*, mert akkor a közösség megsérül. Megszomorodik a Szent Szellem. Olyanokat a saját érdekünkben nem teszünk, hogy a közösséget tudjuk ápolni, és a *közösségben növekedhessünk*, mert az gyönyörűség.

2KORINTHUS 6,16.**16. Vagy mi egyezése Isten templomának a bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Bennük lakozom, és bennük tábort járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.**

Itt most egy kicsit másképp mondja: „*Bennük lakozom, és bennük tábort járok*”. Mint amikor a katona a határokon föl-alá masírozik és *ellenőrzi*, hogy minden rendben van-e a határok mentén, nem történt-e valami rendellenesség, nem lát-e valami ellenséges támadási pontot, hogy az ellenség átlépett volna. Nyomokat keres, figyeli a belépéseket, és ha valami olyat észlel, ami nincs megengedve ebben a táborjárásban, azt a Szent Szellem azonnal *lerendezi*. Tábort jár körülöttünk.

A mi *testünk* az Ő Szent Szellemeinek a külső *határvonala*. Őrködik a testünk felett, és tábort jár ebben a templomában, és egy *őrzést* végez el. Nem történhet betolakodás ebbe a templomba. A nem hivatalos látogatók, mint betegség, fájdalom nem vehetnek hatalmat ebben a templomban, mert a Szent Szellem tábort jár.

Hatalmas dolog ez, hogy Ő Őrködik az Ő temploma felett. Ő az Úr! Tedd Úrrá minden nap: *Uram, Te vagy az Úr a szívemben, megkoronáztalak, ott uralkodsz!* És abban a pillanatban a Szent Szellem dicsősége elkezd *munkálkodni*. Lakozást vett a Szent Szellem dicsősége, és elkezd áradni.

Ez oly gyönyörűsége, megfoghatatlan szépség! *Mennyei szépségeket* hordoz magában, ha ezt a közösséget kifejlesztjük magunkban. Áldott az Ő szent neve ezért, hogy ezt megismerhettük.

János evangéliumában van egy történet, amikor *Lázár* betegségéről viszik Jézusnak. A 11. fejezet elején hírét viszik Jézusnak, hogy Lázár beteg, akit annyira szeret. Jézus kijelenti a 4-es versben, hogy ez a betegség *nem halálos*:

JÁNOS 11,4.

4. Jézus pedig, amikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia.

Sok keresztény azt gondolja, hogy látjátok, itt meg van írva, hogy a betegség Isten dicsősége. Ezért szenvedem a betegségeimet, mert az Isten dicsőségére van. Rosszul hasogatják az Igét.

Jézus ugyanis nem azt mondta, hogy Lázár azért lett beteg, hogy Istent megdicsőítse a betegségével, hanem azt mondta Jézus, hogy ezt a betegséget Isten az Ő *dicsőségére fogja fordítani*, ha odaadjuk Neki, a kezébe adjuk: *Uram cselekedj, Uram hozz megoldást erre!* Mindent a *javunkra fordít*, amit odaadunk Neki, a Jézus nevében. (Róm. 8,28)

Jézus itt ezt mondja, hogy ez a betegség nem halálos, hanem Isten *dicsősége jön* majd elő belőle, és Isten a dicsőségére fordítja. Ezt kell megértenünk, hogy ez a *dicsőség bennünk lakozik*, és amit csak *odaadunk* a kezébe, azt az Ő *dicsőségére fordítja*.

Megoldásokat hoz, cselekszik, kiárad, felemészti az ellenséget, rettentést hoz az ellenségre, neked előmenetelt hoz. Ez a dicsőség *cselekszik* az életünkben, hogy Isten dicsőséget vehessen a helyzetekből, amiken átmegyünk az életben.

Mindent a javunkra fordít, ha a kezébe adjuk azt. Ez a *dicsőség képes* arra, hogy minden betegséget az Ő dicsőségére fordítson. Isten képes erre. Ez benned lakozik. Meg kell tanulni *együttműködni* vele.

Hogy a dicsőség valóban megnyilvánulhasson az életünkben, egy gondolat szükséges még itt. Azt mondja az Írás, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és *mindörökké ugyanaz*. Ahogy a földön járt és előhozta a dicsőségét: halottakat támasztott fel, a süketeket hallóvá tette, a vakokat látóvá tette, csonkákat megépítette.

Ugyanúgy Jézus Krisztus, ahogy akkor azt megcselekedte, most *ugyanúgy megcselekszi* általad, azáltal, hogy benned lakozást vesz, hogy a Krisztus *benned él*. Az Ő dicsősége reménységét *előhozza* erre a világra, ha megtanulsz ebben a *dicsőségben járni*. Előhozza! *Megláttatik ez a dicsőség mirajtunk* – így van írva.

Ami fontos, hogy amikor helyzeteken, *megpróbáltatásokon* megyünk át, akkor megtanuljunk mindig az Úr Jézus *Krisztusra tekinteni*. Nála vannak a *megoldások*, Ő az, aki elő tudja hozni ezt a dicsőséget.

Van egy próféta az átmeneti időszakban, amikor Jézus élt a földön, az *Keresztelő János*. Az ő élete egy nagyon nagy tanulság a keresztények számára olyan szempontból, ha megnézzük, hogy kiket magasztalt Jézus.

Ha valakiről felső C-ben beszélt, ha szabad így mondanom, akkor az Keresztelő János volt. A legmagasabb fokú felmagasztalásban beszélt róla Jézus. Hogyha ezeket az életeket tanulmányozzuk, akkor megtudjuk, hogy mi az, ami *kedves az Úrnak* az együtt járásban.

Keresztelő Jánosnak akkora kegyelem adatott, hogy Jézus azt mondta róla, hogy az emberek között, akik asszonytól születtek, *nincs nagyobb nála*, nem született nagyobb nála a földön. Ez azt jelenti, hogy fölötte volt Mózesnek, Illésnek, a nagy prófétáknak, Dávidnak, Salamonnak. Az összes nagy *próféta fölött volt* Keresztelő János.

De Jézus úgy folytatja, hogy aki legkisebb a mennyeknek országában – vagyis az *újjászületettek* között –, az *nagyobb őnála* [Jánosnál]. Ezen is meditálj! Meditálj rajta, hogy micsoda *nagyságot képviselsz* te itt a földön! Micsoda *értékeket hordozunk* magunkban, hogy nagyobbak vagyunk azoknál, akik az ószövetségben voltak, mert ezt a *dicsőséget* magunkban hordozzuk. Ahova te mész, ez a dicsőség meg tud *nyilvánulni*.

Keresztelő János volt az, aki a kezeivel illethette Isten egyszülött Fiát, az élő Igét. Az Igét, aki testté lett, *megérinthette* a kezeivel. És a Jordán folyóban ő volt az, aki *alámeríthette*, aki megkeresztelhette, mert neki mindent be kellett tölteni az Írások szerint. Ő volt az, aki érinthette, aki illethette Isten egyszülött Fiát.

És ő volt az, aki *hallhatta* azt a mennyei szózatot, amit Isten szólt ekkor, amikor Jézus a víz alá merült a Jordán folyóban. *Ez az én szerelmetes Fiam, akiben én gyönyörködöm* – mondta a mennyei szózat. Keresztelő János ezt hallhatta. Mi csak olvashatjuk a Bibliában, hogy ez megtörtént, és a Szent Szellem bársonyosan bizonyoságot tesz róla, hogy tényleg így van, mert Ő jelen volt és hallotta.

De Keresztelő János hallhatta, ott volt és mindezeket láthatta és hallhatta, vagyis óriási *kegyelmi helyet* kapott az Úr közösségében. Mondhatjuk, hogy Jézus földi élete során a hozzá *legközelebbi szolgálatárs* Keresztelő János volt, akiről ilyen magasztosan beszélt, és akihez annyira közel állt, szinte pár hónapon belül együtt születtek a földre is.

Keresztelő János volt az, akinek *készítenie kellett az Úr útját*, és *kiáltó szó* volt a pusztában, akinek a *vízkereszttség* volt a feladata, hogy keresztelje a hozzá térőket bűneik megvallása után, hogy vegyenek új életet. Az *előképe* volt a Krisztusnak. Ez volt a feladata, ezért jött, kiáltó szó volt a pusztában.

Ezt a hatalmas feladatát igen buzgón töltötte be, külön élt a világtól. Ő volt az, aki teveszőr ruhát hordott bőrrel átkötözve, sáskákat és szöcskéket evett, meg ilyen mezei ugrálókat mézzel, és ezzel táplálkozott. Kész, nincs más, nem volt McDonald's fagyalt, meg szendvics, semmi más. Egy teljesen *elkülönült*, odaszánt életet élt.

Jézus Krisztusnak a *legszorosabb szolgálótársa* lehetett a földön. Mégis eljut egy olyan pontra az élete, ahol... Itt ezt olvassuk el az Írásokból, mert erről figyelmeztetést fogunk ma venni, hogy így ne járjunk, akármekkora dicsőségben vagyunk, és akármilyen közeli helyet kaptunk az Úrban. Mi az, amire *vigyáznunk* kell ott.

Ugyanis az Írások szerint egy napon Keresztelő Jánost tömlöcbe vetették, vagyis az a pályafutása, amit addig végzett, hogy keresztelt és hirdette az Úr jövetelét, és böjtöléseket folytatott, és teljesen elkülönülten élt a világtól, véget ért.

Egy napon *megintette* Heródest, hogy amit cselekszik, az nem helyes, mert Heródes Jakab feleségét, a testvére feleségét elvette feleségül. Keresztelő János megintette, hogy ez így nem helyes, ezt nem tehetted volna. Heródes tömlöcbe zárta őt, fogságba zárta őt. Ez a hír eljutott Jézushoz. Itt fogjuk olvasni az ígérést, amiből tanulságot merítünk, mert ki fogjuk belőle olvasni, hogy mire kell vigyáznunk.

MÁTÉ 11,1–12.

1. És lón, mikor elvégezte Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban.

2. János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül

Vagyis János fogságba került és hallotta, hogy Krisztus miket cselekszik. Dicsőséges útja van Jézusnak, én pedig itt ülök a fogságban úgy, hogy nem tettem semmit, csak az igazságot szoltam. Amikor az ember ilyen nehézségekbe kerül, ahol ráadásul igazságtalan szorongatások jönnek, bekerül a tömlöcbe... És azt üzeni Jézusnak – nézzétek a kérdést:

3. Monda néki: Te vagy-é, aki eljövendő, vagy mást várjunk?

Üzeni Krisztusnak, akit a kezeivel érinthetett, akit megkeresztelhetett, aki fölött hallhatta ezt a dicsőséges szózatot, hogy Te vagy az Istennek a szerelmetes Fia, akiben én gyönyörködöm – a mennyei Atya szózatát hallhatta. Ennek ellenére, amikor ilyen mélységbe került az ellenség szorongatásában, akkor hagyta a *szívét elfordulni* az igazságtól.

Elkezdett gondolkodni rajta, hogyha tényleg Te vagy a Krisztus, Te vagy Istennek a küldöttje, és a szent Fia, akkor ezek hogyan történhetnek meg velem, hogy kerülhetek én tömlöcbe? Hogy történhet velem ilyen igazságtalanság, ha Te vagy a Krisztus?

Ez az a hely, ahova *nem szabad eljutnunk*, amikor nehézségeink adódnak!

Amikor *megkísért* minket a betegség vagy a fájdalom, illetőleg a nehézségek, családi problémák, *nem szabad megengedni* a szívünkben ezt a kérdést: *Hogyan történhet meg ez velem, ha Jézus a Gyógyító? Hogy lehetséges, hogy mindezen át kell mennem, hogyha egyszer így van megírva, és az az igazság?*

Hallod benne a kísértő hangját?

Keresztelő János elkezdett ezen gondolkodni, ahelyett hogy mondta volna: Én a saját szemeimmel láthattam, saját füleimmel hallhattam, *semmi kétség* nincs, hogy Ő a Krisztus, és Ő a Szabadító. Ha ezt mondta volna, akkor nem lett volna olyan csúfos vége, de odaengedte a szívéhez ezeket a *kétségeket*.

Jézus, amikor hallja ezt a kérdést, akkor nem azt mondja, hogy, na de Keresztelő János, hát hogyan botránkozhattál meg bennem? Sem nem azt mondja, hogy hallhattad Istennek a szózatát felőlem. Isten kijelentette, hogy én vagyok az egyszülött Fia, a gyönyörűsége, a szerelmetes Fiú. *Semmi feddés*, semmi ilyen utalás nincs Jézus szavaiban, egyet mond:

MÁTÉ 11,1–12.

4. És felelvén Jézus, monda nékik: Menjetek el, és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok:

Vagyis jelentsétek Jánosnak a Szent *Szellem munkáit*, a bizonyágtevőt.

5. A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a süketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek az Evangélium hirdettetik;

Ha a vakok látnak, akkor bizonyára én vagyok a Krisztus. Mert a vakok szemei megnyílnak, és azt valaki cselekszi. Azt nem más cselekszi, mint az *Atya cselekszi* énbennem. Mondjátok meg Jánosnak, hogy a sánták járnak, és ki más cselekedné ezt, mint az Atya énbennem? Az Atya bennem, *Ő cselekszi* a dolgokat – Jézus mindig hirdette.

Hogyan vonhatod kétségbe, ha ezek megtörténnek? Ha ezt látod és hallod, akkor hogyan vonhatod kétségbe, hogy eljött a Krisztus? Ez volt Krisztus eljövételének a *bizonyítéka*. Hogyha azt látod, hogy a halottak feltámadnak, akkor hogy lehet kétség a szívedben?

Látod, János, rossz helyre vetted a *tekintetedet*, mert nem azokat tekinted, amiket az *Úr cselekszik*, hanem a saját nyomorúságos *körülményeidet* tekinted, és azokon töprengsz és mérlegeled, és így csak *lejjebb* fogsz menni. Meg fogod *kérdőjelezni*, hogy én vagyok-e a Krisztus.

Elbizonytalanodott mindazok után, amilyen bizonyágokat kapott saját maga személyesen. Ha az Evangélium hirdettetik, hogy elközelgett Isten országa, akkor én kell, legyek Krisztus, ne legyen kétség benned!

6. És áldott, aki énbennem meg nem botránkozik.

János, meg *ne botránkozz* énbennem, én vagyok az *élő reménység*, nélkülem nem fogsz tudni kijönni onnan a tömlöcből. Semmilyen helyzetből nem tudunk kijönni, hogyha a tömlőre tekintünk és nem arra, aki ezeket cselekszi – ezt mondja itt Jézus. Egyedül úgy tudsz *kijönni*, hogy ha *arra tekintesz*, aki ezeket végzi. Az *Ő cselekedeteire* és nem a tömlőre, ahova most jelenleg az ellenség ereje megpróbálva bevitt téged. Ez az üzenete Jézusnak.

7. Mikor pedig azok elmentek, szólni kezdte Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, amit a szél hajtogat?

Elkezdi Jánost megint magasztalni annak ellenére, hogy János megbotránkozott. Ha vele megtörtént, akkor legyetek *óvatosak*, mert mindenkivel megtörténhet, ha nem figyelünk erre. *Ő* volt a legnagyobb az emberek között, akit asszony szült. És ha vele megtörtént, akkor mindannyiunkkal megtörténhet, mert az ördög *ugyanazokat* a kártyákat játssza, ossza és szórja mindannyiunknak. Óvatosnak kell lenni vele, hogy miként kezeljük.

8. Hát mit látni mentetek ki? Díszes ruhába öltözött embert-é? Ímé, akik díszes ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak.

9. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom néktek, prófétánál is nagyobb!

Látjátok, mit tesz Jézus? Jánost *magasztalja* ennek ellenére.

10. Mert ő az, akiről meg van írva: Ímé, én elküldöm az én követemet a Te orcád előtt, aki megkészíti előtted a Te utadat.

Elhívása volt Jánosnak: a legfontosabb feladatot kapta Jézus eljövele előtt, az *Ő útját* kellett készítenie. Kiáltania kellett, kiáltó szóval a pusztában, hogy jön az Úr, jön az Úr, az *Ő* eljövele közel van!

MÁTÉ 11,1–12.

11. Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál.

Ezt rólad írja, csakhogy tudd, hogy hol van a helyed a királyságban.

12. A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig a menny királysága erőszakot szenved, és az erőszakosak ragadják meg azt.

Vagyis Jézus azt mondja: Ha kiárasztod a hitedet, ez nem olyan erőszakosságot jelent, hogy kiraboljuk a bankot, ez azt jelenti, hogy a menny birodalmát „megtámadjuk” a hitünkkel és addig *ragaszkodunk* hozzá egy *rámenős hittel*, amíg nem látjuk. Addig nem adjuk fel, mert ahogy meg van írva, úgy kell lennie. Ezt a *hitet* követeli tőlünk Jézus.

A menny országát így lehet *elvenni* a földön. Azok ragadják meg, mondja Jézus, akiknek ilyen hitük van. Meg kell *ragadni* azt, el kell venni azt, meg kell *szerezni* magadnak, hogy abban jársz, mert te hiszed, és az nem lehet másként. Egy ilyen *kitartó hitet* követel tőled.

Keresztelő János azonban a tömlőben nem Isten dicsőségére tekintett, hanem azon morfondírozott, hogy ez hogy történhet velem, ha Te vagy a Krisztus? Ennek rossz vége lett, mert ha pár fejezettel később olvassuk a történet végét, akkor azt fogjuk látni, hogy Jézus Krisztushoz megint hírt visznek Jánosról.

Újabb hír jön róla Jézushoz. Azt is tudjuk, akik olvassuk a Bibliát, hogy nagyon csúfos vége lett Keresztelő Jánosnak, mert lefejezték, a fejét tálcán vitték Heródes elé, a testét pedig eltemették. Innen olvasom:

MÁTÉ 14,12–14.

12. És előjövén az ő tanítványai, elvitték a testet, és eltemették azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak.

Most jön a pillanat, hogy Jézus igen rossz hírt fog kapni, mert viszik a Keresztelő János halálhírét Jézus elé.

13. És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy pusztá helyre egyedül. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követte Őt a városokból.

Vagyis amikor a lehető *legrosszabb híreket* hozzák hozzád... Ebben a pillanatban van most Jézus. *Ő* azt mondta, hogy most szeretnék magam lenni, elmegyek az Úrhoz, az Atyához, most vele szeretnék lenni, az *Ő* közelségét kívánom. Mert azt, aki a legközelebb állt hozzá a földön, azt vették el Tőle. Jézusnak is szüksége volt erre a helyre, hogy *magában legyen*.

Elment a pusztá helyre, ott kíváncozott az Atyával lenni. Ez volt a szívében, hogy ebben a *szomorúságában merítsen* az Atya közösségéből, de történt valami, ami miatt nem úgy alakult, hogy Jézus elment volna a pusztá helyre.

Utána nyomult a sokaság, és amikor Jézus meglátta azt a tömeget, annak ellenére, hogy a legnagyobb bánat érte a szívét, többé *nem a magányt* választotta, és *nem a szomorúság* idejét választotta, hanem nézzétek meg, mit tesz Jézus ebben a nehéz pillanatban:

MÁTÉ 11,1–12.**14. És kimenvén Jézus, látta nagy sokaságot, és megszánta őket, és azoknak betegeit meggyógyítá.**

Jézus volt az, aki meg tudta tenni, hogy *nem a saját fájdalmára* tekint, nem a saját szomorúságára tekint, nem a saját veszteségére tekint. Veszteség érte, elvesztette a legcsodálatosabb segítőtársát a földön, a halálhírét hozták. Jézus el akart menni, maga akart lenni. Fel kell ezt valamilyen szinten dolgoznia. Erről nem kapott az Atyától kijelentést, hogy ez történik. A tanítványok hoztak hírt neki.

De Jézus egy percig *nem késlekedett*, amikor meglátta a sokaságot, és látta a *szükségeiket*, a bajaikat, a nyomoraikat. Amikor hozták hozzá a betegeket, abban a pillanatban le tudta azt tenni és *arra figyelt*, amiért az Atya küldte Őt a földre. Az Ő hivatása a betegek gyógyítása, a mások *megsegítése*.

Ez a kulcs, hogy *ki tudjunk jönni* a nehéz helyzetekből. Amikor nem a saját nehézségeinkkel időzünk, nem az önsajnálathoz merítkezünk alá, és nem zárkózunk el a világtól, amikor bajok érnek, hanem *megnyitjuk* magunkat arra, hogy mit tudunk *tenni a másokért*. Ezt tette Jézus. A Márk evangéliumban gyönyörűen le van írva ugyanez a momentum, amikor Jézus kimegy a sokaság felé, ebben a nagyon nehéz pillanatban.

MÁRK 6,34.**34. És kimenvén Jézus nagy sokaságot látta, és megsznáta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdte őket sokra tanítani.**

Mi az, amit meglátsz ilyenkor? *Mit látsz* meg? A nyomorodat, a bajokat, a szorongatást, a rossz híreket, vagy meglátod a nagy sokaságot, a *szükségben lévőket*? Mit látsz meg? Jézus a sokaságot látta meg. Meglátta a sokaságot és megszánta őket, könyörületességre indult a szíve.

Amikor ezt el tudod érni, hogy *érezd* azt, amin a másik megy keresztül, akkor az *önsajnálathoz megszűnt*, nincs többé. Akkor már azt, hogy te min mentél keresztül, elfelejtette veled az Úr. Mert a másoknak a könyörületességébe csatlakoztál be, és a másik dolga érdekelt, hogy neki könnyebb legyen, jobb legyen. Jézus látta az Ő bányáit, látta a juhokat, látta a *szükségeiket*, látta, hogy hozzá jönnek, és csak Ő tud segíteni rajtuk, és *megszánta* őket.

Ez az a *hozzáállás*, ami szükséges, hogy a legnehezebb helyzetekben az ördög *ne tartson* minket hosszú távú fogságban, hanem ki tudjunk jönni. Amikor *meglátjuk* azt, amiért itt vagyunk a földön – az *elhívásunkat*, a feladatainkat, miért vagyunk itt, és azt kell cselekedni, nem szabad a figyelmünket levenni Róla –, akkor garantált, hogy ez a *dicsőség utat kap* arra, hogy kiáradjon.

Ha elmegyünk az *önsajnálathoz* felé, meg a szomorúságaink felé, és elkezdjük sorolni a miérteket, hogy Uram, Te vagy a Krisztus, akkor ez hogyan történhetett? Vagy hogyan lehet az megírva, ha ez így történt? Ha ezeket a *kétségeket* kezded forgatni magadban, a vége az lesz, hogy elveszted a fejed, mint Keresztelő János. Az ördög nyert meg magának!

Nagyon fontos, hogy mire tekintünk az életben: az Ő dicsőségére! Jézus Krisztus tegnap, ma és *mindörökké ugyanaz*. Ma is azt tekint az életedben, hogy hogyan tudja a dicsőségét *kiárasztani* azokra, akik Ő hozzá jönnek.

A világ nagyon nehéz helyzetekben van, és az emberek nem ismerik Őt. Neked egy dolog legyen a szíveden, hogy miként tudsz a *másiknak segíteni*, ismeri-e az üdvösséget, kérdezd meg, hogy tudja-e, hogy valaki meghalt érte, és kezdj el neki az Evangéliumról beszélni!

Ahogy ezt teszed, az Úrnak a dicsősége kezd *áradni*, és téged *felel* arról a helyről, ahol voltál. Ott már nem érzed azt a szomorúságot, nem érzed azt az elhagyatottságot, nem érzed azt a kényszerítő, nyomorgató, szorító ellenség-gyűrűt, amibe az ördög be akar zárni! Kijöttél onnan! Ez a titka és nagyon tanulságos. Dicsőséget adunk Istennek!

Jézus megígérte, hogy *vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljön reátok, és lesztek nékem tanúim*. Vagyis, amit akkor Jézus elvégzett a földön, vettél rá erőt, hogy ma megcselekedje általad, mert ez az erő ott van benned. Azt mondta Jézus, hogy lesztek nékem *tanúim*. Miről kell tanúskodnunk? Arról, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Megcselekszi *ma is* ugyanazokat a csodákat, ha a hitünket kivetjük benne, és az elveszettek sokaságát keressük, és kimegyünk értük. Nem a saját bajainkkal foglalkozunk, és nem önsajnálásban vagyunk, nem a nyomorúságainkat számlálgatjuk, nem az Igét kérdőjelezzük meg, hogy akkor ez hogyan lehet igaz, ha velem ez meg ez történik. Nagyon fontos dolog, hogy ezt így tegyük és ne másképpen, ugyanis ezekkel *csodákra* vagyunk elhívatottak.

Az Ésaías 8-ban egy gyönyörű rész, ez a *profetikus ima* hallható Jézusnak a szájából:

ÉSAIÁS 8,18.

18. Ímhol vagyok én és a fiak, akiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izraelben: a Sion hegyén lakozó Seregeknek Urától vagyunk mi!

Ezek ti vagytok! *Jelekül* és *csodákul* adott minket az Atya ennek a világnak. Ki akarja árasztani ezt a dicsőségét *rajtunk keresztül*. Jelekül és csodákul adott minket az Atya a Fiúnak – ezt olvasod. Itt vagyok én és a fiak – Jézus imája ez az Atyához.

Rajtunk keresztül a jelek és csodák, és a *dicsőségkiáradás* meg kell, nyilvánuljon, mert az Úr adta ezt nekünk, és adta hozzá a Szellemet. Jézus mondta: *Vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljön reátok és lesztek nékem tanúim* erre, hogy én vagyok a *csodatévő*, én vagyok a *gyógyító*, én vagyok a dicsőségnek *Ura* és Istene. Én vagyok, én megcselekszem.

Ez így volt akkor is, amikor az apostolok jártak a földön, miután Jézus a mennybe ment. Az Apostolok cselekedetei írja az 5,12 versben, hogy az *apostolok kezei* által pedig *sok jel* és *csoda* lett a nép között. Hogyan lett? Az *Atya munkálta* ezeket. Ők odaadták magukat, odaadták az életüket, szent életet éltek, odaadták a kezüket, és az ő kezeik által Isten sok jelet és csodát tett köztük. Ezt írja az Írás. Ez ma is így van. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, akkor ma is így kell, hogy legyen közöttünk a Jézus, akik hisszük ezt.

Egy *éhségről* ír az Ige a földön, de nem a kenyér után való éhséget és nem a víz után való szomjúságot, hanem az én *Igéim*, az én beszédeim után való éhséget ír az Ige. Ezt az *Atya bocsátja* a szívekre. Ezt fogjuk kérni ma az Atyától, ezt fogjuk imádkozni, hogy ez az éhség jöjjön a szívekre erőteljesen. Nekünk is jót tesz, ha jobban éhezünk az Igét, de akik még nem ismerik Őt egyáltalán, ébredjen fel ez az éhség a szívükön az Ige hallgatása után.

Ne azért jöjjenek be a gyülekezetbe, hogy szépen kiöltözött ruhákban levő prédikátorokat lássanak, mint ahogy Jézus kérdezte, hogy miért mentetek ki a pusztába, hogy királyi ékességbe öltözött embert lássatok? Szó nincs róla! Miért mentetek oda ki? Azért, hogy az én *küldöttemet lássátok*, aki az én *dicsőségemet hirdeti*.

Ezért jövünk a gyülekezetbe, hogy az *Ő dicsőségeit láthassuk* meg, és éhséggel vagyunk, és könyörgünk, hogy bemehessünk ebbe a mélyebb dicsőségbe, és együtt, egy szívvel, egy lélekkel dicsérjük az Urat.

Elkezdjük ezt a *mélyebb dicséretet*, minden egyes rezdülésünkkel Őt dicsérjük. Mindennel, ami csak nekünk adatott, az egész lényünkkel, a lelkünkkel, a testünkkel, a kezünk felemelésével Őt dicsérjük. Amíg Őt dicsérjük, a dicsőség árad, és ez a dicsőség cselekszik

Nem a saját gondjainkkal, nyomorainkkal és problémáinkkal időzünk, és nem azokban gyűrűzünk lejjebb és lejjebb a mély depresszióig, hanem megkeressük, hogy mi a másé, hogyan tudunk segíteni másoknak. Mindannyiunknál olyan *kincsek* vannak, amiket el tudunk vinni másoknak. Mindannyiuknál ott vannak Isten királyságának a kincsei. Kezdjük dicsérni az Urat! Áldott az Ő neve!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.